

Role ženy

Nancy Campbell

Příloha časopisu Přikrytí, upraveno ze slova dne 19.3. 2012

1. Timoteovi 5:14: „Protož chci, aby se mladší vdávaly, děti rodily, hospodyně byly, a žádné příčiny protivníku nedávaly ku pomlouvání.“

Role ženy

Boží vůle pro mladší ženy je, aby se vdávaly, potom měly děti a staraly se o dům. Co znamená „hospodyně byly“? Je tady takové dlouhé řecké slovo – *oikodespoteo*. Skládá se ze dvou slov: *oikos* – což znamená **dům**, a *despoteo, despotes* – což znamená **vládce**. Máme tedy vládnout svému domu. Všimněte si, že se tam neříká, že máte vládnout svému manželovi 😊, ale že máte vládnout svému domu, své domácnosti. Jinými slovy nám Bůh dal za úkol, abychom se staly manažerkami. My jsme CEO našeho domu. Jsme královnami svého království. Je potřeba, abychom si uvědomovaly, kdo jsme. Bůh umístil ženu domů. Chce, aby tam prožila svůj život. Doma má pro ni velký úkol.

První domov

Vraťme se k prototypu prvního domova v Genesis 2:8: „Štípil pak byl Hospodin Bůh ráj v Eden na východ, a postavil tam člověka, jehož byl učinil.“ V 15. verši se píše, že Bůh postavil člověka do zahrady v zemi Eden, aby v ní pracoval, střežil ji a staral se o ni. Jak se tedy jmenoval první domov na světě?

Zahrada Eden. Ráj. Slovo Eden v hebrejštině znamená rozkoš nebo potěšení. Takže máme za úkol učinit z našeho domova něco potěšeného, něco radostného. Aby se tam líbilo našemu manželovi, až přijde domů. Aby tam byly naše děti rády, aby se tam měl dobře každý, kdo k nám přijde. A abychom se tam měly dobře i my. Abychom tam byly rády, aby to bylo naše nejmilejší místo na světě. A tak Bůh stvořil první domov jako takový prototyp všech budoucích domovů. Až do našeho 21. století.

Zahrádka

Říkalo se mu zahrada Eden, nebyl to jenom dům, byla to zahrada. Takže zjevně Bůh chce, aby naše domovy měly i zahradu. Možná doma nemáte moc místa pro zahradu, ale můžete zkusit pěstovat aspoň nějaká rajčata nebo bylinky v květináčích. Dejte si je na balkón, hned za dveře, i tak si nějakou tu zahrádku můžete doma vytvořit. Bůh to tak chce. Samozřejmě když máte větší pozemek, můžete založit větší zahradu. Je to hodně důležité.

Děti

Nedostaly jste ale na starost jen dům a zahradu, máte na starost také své děti. Doma nemají vládnout děti. Doma máte vládnout vy a váš manžel. Jsem v úžasu nad tím, v ko-

lika domácnostech vládnu děti! Ale tak to Bůh nezamýšlel. Bůh dal autoritu rodičům. A je důležité, abychom se ujali autority, kterou nám Bůh dal. Nemáme ji proto, že bychom byli dokonalými rodiči. Vždyť tak často selháváme. Autoritu ale máme, protože vychováváme a protože jsme rodiči. Je to místo, které pro nás Bůh připravil. Bůh nám dal děti a my máme zodpovědnost a úkol je pro Něj vychovávat. On je náš zaměstnavatel a děláme to pro Něj. A proto Bůh očekává, že nás děti budou poslouchat stejně, jako by poslouchaly Jeho. Bůh od dětí očekává, že nás budou ctít tak, jako ctí Boha. Ve 3. knize Mojžíšově je také psáno, že se máme bát svého otce a matky. Bůh očekává, že děti budou mít před rodiči bázeň, úctu a respekt. Právě díky rodičovské roli, o které jsme již mluvili. Je to něco, na co Bůh pohlíží velmi vážně. Takže, dámy, můžete si na sebe vzít plášť autority, kterou vám Bůh jako matkám dal, a vzít věci pod svoji vládu, řídit a vychovávat své děti. Nenechávejte je jen tak běhat po domě, aby si dělaly, co chtějí. Mějte vždy na paměti, že vás Bůh ustavil ve velení.

Když naše děti dospívaly a nechtělo se jim určité věci dělat, tak jsem jim říkala: „Až budeš mít svou vlastní domácnost, můžeš si stanovit svá vlastní pravidla. Ale dokud žiješ v tomto domě, budeš se řídit našimi pravidly.“

Kdy začít s výchovou

S výchovou samozřejmě musíte začít, když jsou děti velmi malé. Písmo říká, že děti jsou požehnáním od Pána. A že ovoce lůna je Jeho odměnou. Ale nevychované děti přece žádnou odměnou nejsou! Z takových se rodič spíš zblázní! 😊 Děti nám mají přinášet radost. A z dětí budeme mít radost, když je vychováme.

Čím začít

Co myslíte, že je ta první věc, ke které bychom měli děti vychovat? Naučte je **naslouchat**. Slyšet. Nemůžeme je naučit, aby poslouchaly – ve smyslu, aby plnily, co mají dělat, dokud je nenaučíme naslouchat. Musíme je naučit, aby dávaly pozor, když k nim mluvíme.

Když na děti mluvíme, musíme s nimi komunikovat tváří v tvář. A učíme je naslouchat, dávat pozor na to, co jim říkáme. Po malém dítěti můžete chtít, aby vám zopakovalo, co říkáte. Učíme je tomu, čemu Bible říká **rychlá poslušnost**. Uši rychlé ke slyšení. Učíme je, aby neměly líné uši. Víte, že děti se nenarodily s línými ušima? 😊 Jsou to maminky, které naučí děti, jak mít líné uši. Maminka řekne dítěti, aby něco udělalo, a dítě to neudělá. A tak mu to maminka řekne znovu. A ono to zase neudělá, a tak mu to maminka řekne potřetí, řekne mu to pošesté, a to už tedy hodně nahlas. Až když je rozčilená, začne dítě poslouchat. Takže co taková maminka své dítě vlastně naučila? Aby mělo líné uši. Nemusíš poslouchat maminku, dokud nezačne křičet. Ale to jsme je naučily my. Musíme je naučit naslouchat tak, aby byly schopné poslechnout hned napoprvé. Musíme je naučit, že slyšení má vyústit v čin. A že pomalá poslušnost je neposlušnost.

Chtěla bych vás povzbudit, abyste byly velice pečlivé a důsledné, když jsou vaše děti ještě malé. Nenechte věci jen tak plavat, protože už vás to nebaví. Prostě se přinuťte. Vychovávejte je a trestejte přiměřeně k věku, když neposlouchají. Aby se naučily, že neposlušnost má své důsledky. A budete sklízet odměnu. Když děti vědí, že se od nich čeká, že poslechnou hned napoprvé a

že budou muset podstoupit nějakou kázeň, když se tak nestane, zvyknou si na to a budou poslouchat hned napoprvé.

Evangeline a Howard – příklad sladkého ovoce výchovy

Vezměme si například mou dceru Evangeline. Je jí 47 let a momentálně má deset dětí. Pořád doufá, že ještě nějaké dítě přijde. Společně s manželem si dali velice záležet na tom, aby své děti odmalička naučili poslouchat hned napoprvé. A sklidili tak sladké ovoce. Ani byste si nevšimli, že má deset dětí. Nejsou s nimi žádné problémy. Když jim rodiče něco řeknou, poslechnou je hned napoprvé. Samozřejmě, že se to nestalo jen tak samo od sebe. Musím to zdůraznit. Věci se nedějí jen tak samy od sebe. Musíte vynaložit energii, aby se staly. A Evangeline s Howardem to udělali. Oba vynaložili energii, aby toho dosáhli. Někdy jsem si říkala: „No, nevím, nepřehánějí to...?“ Ale teď vidím ovoce, ovoce u každého z jejich dětí. Ať už je jim devatenáct, nebo dva. Všechny jsou poslušné. Lidé za nimi chodí a ptají se: „Jak se vám to podařilo? Jak to děláte?“ No, to se musíte rozhodnout, co chcete. Když chcete žít ve světě neposlušných dětí, tak se podle toho zaříďte. A pokud chcete žít ve světě poslušných dětí, musíte je vychovat. A to udělali a mají to. Mají doma asi pět -náctiletých, ale to si vůbec neuvědomíte. Tyto dospívající by ani ve snu nenapadlo, že by neposlechl rodiče. A doma si to všichni užívají. Mají doma veselo, pořád spoustu legrace, a tak to má být. Bůh chce, abychom se se svými dětmi radovali a měli legraci a požehnání. Ale to se stane jedině tehdy, když je budeme pečlivě vychovávat. Když vychováme poslušné děti, můžeme dokázat cokoliv. Můžeme bez problémů jet, kam chceme.

Evangeline je taková ..., no, nesedí doma. Neustále žije různými setkáními. Nabízejí jí různé pozice a funkce, pořád ji zvou někam, kam normálně děti nesmějí přijít – kromě těch jejích. Evangeline zvou i s jejími dětmi. Vždycky chtějí, aby s ní přijely i děti. A tak by to mělo být ve všech našich rodinách. Tak to Bůh chce.

Kreativita versus přehlcnost dětí

Bůh chce, abychom měli děti, které umí naslouchat a které umí poslouchat. Chce, abychom měli děti, které jsou kreativní a které umí přemýšlet a mají sny. V dnešní moderní době se čeká, že své děti zapojíme do mnoha různých kroužků, programů a sportů. Taháme je z jednoho kroužku do druhého a ještě jinam, a děti ani nemají čas si sednout a něco si představovat. Jak vůbec někdy můžete vymyslet něco kreativního, když jenom běháte z jednoho místa na druhé? Myslím, že do všech našich dětí Bůh vložil nějaké vize a sny a různá obdarování. Musíme jim dát čas, aby se jim mohly zdát. Možná, že vaše dítě vymyslí něco, co ještě nikdo nevymyslel. Možná vymyslí něco geniálního. Myslím, že každé z dětí je geniální, pokud mu dáme čas a prostor, aby se to v něm mohlo rozvinout. *„Dar člověka uprostranňuje jemu, a před obličej mocných přivodí jej.“* Přísloví 18:16

Vzdělání versus dar (dětí)

Vzdělání je důležité. Ale talent jim dá v tomhle světě větší šanci než vzdělání. Ve Státech je hodně lidí, kteří hledají práci. A jsou to lidé, kteří mají i dva nebo tři tituly, a přesto nemají práci anebo mají práci podřadnou. Vedle nich pak vidím jiné lidi, kteří i bez titulů jsou velmi úspěšní, protože dostali příležitost rozvinout svůj dar – svůj ta-

lent. Soustředíme se na to, v čem jsou děti talentované, a dejme jim příležitost. Když se dívám na své vlastní děti, žasnu, jaké věci dělají – věci, o kterých se mi ani nesnilo. Nikdy by mě to ani nenapadlo, ale děti si to vysnily a své sny naplnily. Dokázaly věci, o kterých jiní lidé říkali, že jsou nemožné. Ale naše děti si vůbec nepřipustily, že nějaké takové slovo „nemožné“ existuje. A udělaly to.

Pracovitost

Bůh chce, abychom vychovali pracovité děti. Ano, musíme jim dát čas na to, aby snily a přemýšlely, ale musíme jim dát i příležitost k práci. Nejnáročnější čas mateřství je období, kdy jsou děti hodně malé, dvě, tři najednou. To je to nejtěžší období. Nemáte žádné pomocníky, děláte všechno pro malé děti, které vás potřebují celý den a celou noc. A tehdy se některé maminky rozhodnou další děti nemít. Říkají si: Tohle už víckrát nezvládnou. Je to moc těžké. Ale neuvědomují si, že jejich malinké děti povyrostou. A když své děti budou vychovávat a Bůh jim dá další dítě, bude tam vždycky někdo větší, koho naučily, jak se prostírá stůl, jak se myje nádobí i jak se třídí prádlo. Takovéto domácí práce zvládnou i šestileté děti. Je potřeba děti naučit, aby společně s vámi uměly řídit dům. Někdy maminky s malými dětmi slyší o jiných maminkách, které mají osm, devět, deset dětí a říkají si: Jé, ty ubožačky! Ale to nejsou žádné ubohé matky, to jsou požehnané matky, jsou to královny svých domovů! Vychovaly své děti a teď sedí s nohama nahoře a spolu s dětmi řídí dům.

Moje dcera Evangeline žije jako královna, protože její šestnáctiletá Rashida zvládne všechno vaření pro dvanáctičlennou rodinu.

Rashida nemusí vařit, ale sama vyhání maminku z kuchyně. Vaření prostě miluje, je to její koníček, a tak v domě částečně převzala roli kuchařky. Už od nějakých sedmi, osmi začala vařit pro celou rodinu. Evangeline a Howard své děti učili a vytrénovali v různých úkolech, takže Evangeline není otrokyní svých dětí. Vlastně je to tak, že někdy Evangeline přijde ke mně na návštěvu se slovy: „Nechala jsem děti, ať to tam uklidí, když si to rozházely. Přišla jsem si k tobě odpočinout. Až mi zavolají, že je uklizeno, vrátím se.“

Vychováváme své děti, proto máme velké rodiny. A když je celá rodina vytrénovaná a každý plní své úkoly, můžete mít konečně zábavu. Evangeline a Howard mají ten nejdobrodružnější a nejzábavnější život ze všech lidí, co znám. Každý k nim chce na návštěvu, každý chce s nimi být. Je to proto, že své děti vychovali.

Naučte děti znát Krista

Je také důležité, abychom děti naučili znát Krista. Už v útlém věku. Někteří rodiče si myslí, že jejich dítě nejdříve musí dosáhnout určitého věku, aby mohlo všechno pochopit a přijmout Krista. Ale musíme mít na paměti, že je tady satan, který se snaží získat duše našich dětí. A my chceme, aby si jejich duši získal Bůh dříve, než si je získá satan. Děti mohou přijmout Ježíše již v útlém věku. Četla jsem takovou knížečku, mimochodem je moc pěkná, a autor tam píše: „Je velkou výsadou rodičů, že během prvních šesti let mohou své dítě seznámit s Kristem jako s jejich stvořitelem a jejich milujícím přítelem. I dítě, které je mladší než tři a půl roku, by mělo být spaseno a mělo by znát Krista, který ho stvořil a který ho miluje.“ Autor tady píše, že i třiapůlleté dítě může znát Ježíše.

Myslíte, že je na to příliš malé?

Napsala jsem příručku „Strážkyně domova“. Je o tom, jak máte střežit svůj domov před nepřítelem. Hlavní myšlenka vychází z Nehemiáše z 3. kapitoly, kde se Nehemiáš vrátil a obnovoval brány Jeruzaléma. Každá z bran měla své jméno. To bylo důležité. A každé to jméno mělo svůj zvláštní význam. Nehemiáš začal u brány, které říkali Ovčí. Tou branou přiváděli ovce k obětování každodenních obětí. Každé ráno a každý večer. Všechny tyto oběti poukazovaly na jednu oběť, oběť Božího Beránka zabitého před stvořením světa. A tak v našich životech Ovčí brána symbolizuje spasení, a to, jak je důležité mít ve svém životě Krista.

Svědectví Evngeline

Když jsem tedy psala tuto brožurku a psala jsem tam a o tom, jak je důležité vést své děti k Ježíši, říkala jsem si: No, musím si radši zjistit, kdy vlastně moje děti přijaly Krista, protože už jsem to zapoměla. A všechny mi to připomněly. Všechny naše děti pozvaly Ježíše do svého srdce kolem čtyř let věku až na nejstaršího syna, ten byl starší. Už znáte Evangeline, protože o ní dnes pořád mluvím. Tak vám možná řeknu její svědectví. Když její bratr pozval Ježíše do svého srdce, šla jsem za Evangeline a řekla jsem: „Steven právě pozval Ježíše do svého srdce, nechtěla bys také pozvat Ježíše do svého srdce?“ A ona mi později řekla: „No, v tu chvíli se zastavil svět. A mezi královstvím světla a královstvím temnoty vypukl boj.“ Byla tehdy malým dítětem, a přesto si dokázala tento boj uvědomit. Říkala, že cítila tah ze strany satana, který jí říkal: „Ne, ne, v žádném případě.“ A na druhé straně věděla, že jí Ježíš tluče na dveře. Říkala, že ten zápas byl vel-

mi mocný. A já tomu rozumím, protože když jsem já přicházela ke Kristu, procházela jsem stejným zápasem. Nakonec řekla: „Ano.“ A tak jsem se s ní modlila a ona pozvala Ježíše do svého srdce. A do dneška říká: „A v té chvíli jsem poznala Boha. Od té chvíle jsem věděla, že je skutečný. Zaplašil moje strachy. Už jsem se nebála toho, co je za oknem. Už jsem se nikdy ničeho nebála. A od té chvíle jsem slyšela Boha, jak se mnou mluví.“ Dnes je jí 47 a Bůh k ní mluví každý den. Skoro každý den mi volá: „Mami, musím ti říct, co mi Bůh právě ukázal!“ Nikdy se od Boha neodvrátila, ani na jedinou minutu svého života. Je tím, co říká její jméno – je prostě zvěstovatel evangelia. Kamkoliv jde, sama nebo s dětmi, mluví o Ježíši, vypráví všechny svoje Boží příběhy křesťanům i nevěřícím. Je jí jedno, že nejsou křesťané, všem jim říká, co Bůh v jejím životě učinil a co dělá v životech jejích dětí. Svědectví jejího obrácení zůstalo skutečné a živé po všechny roky. Stejně to bylo i s našimi ostatními dětmi.

Čtete dětem Boží slovo

Čtete dětem Boží slovo, protože to je připravuje ke spasení. Ve 2. Timoteovi 3:15 se píše: „*A že hned od dětinství svatá Písma znáš, kteráž tě mohou moudrého učiniti k spasení skrze víru, kteráž jest v Kristu Ježíši.*“ Slovo je připravuje pro spasení. Začněte dětem číst Boží slovo ne tehdy, když si myslíte, že už mu můžou rozumět, ale hned od začátku jejich života. Bible by měla být součástí vašeho každodenního života. Ať už se společně sejdete nad Biblí, nebo při ztišení k modlitbám, jakkoli to chcete nazvat. Každé ráno, každý večer. Po snídani čtete svým dětem Boží slovo. Samozřejmě, když je doma tatínek, čte tatínek. A pokud už musel jít dřív do práce, tak je tady maminka,

aby dětem přečetla. A když se večer sejde u večeře celá rodina, tak zase čtete Boží slovo a modlete se spolu. Jak tomu říkáte česky? Rodinná ztišení, setkání, pobožnosti?

Je jedno, jak velké máte děti. Možná že nejstaršímu je dvanáct nebo deset, pak máte pětileté, tříleté a miminko, ale v každém věku jim čtete stejné Boží slovo. Vaše miminko tomu nebude rozumět svou myslí, ale Slovo mu bude vcházet do srdce. Protože to Slovo je živé, připravuje ho na to, aby přijalo Ježíše. Tak to Bible říká. Slovo má moc přivést vás ke spasení. Pavel to tak řekl Timoteovi: „*od dětinství svatá Písma znáš...*“

Slovo dětinství, v řečtině je tady *brephos*, má tři významy.

První je **miminko, které se ještě nenarodilo**. Když jste těhotná, máte společnou chvíli s rodinou a tatínek čte Písmo, vaše nenarozené miminko všechno slyší. Obzvláště v posledních třech měsících. Sedněte si co nejbližší, aby dobře slyšelo. Najdeme si k tomu ještě jeden verš v Lukáši 1:41: „*...jakž uslyšela Alžběta pozdravení Marie, zplésalo nemluvnátko v životě jejím...*“ Tady je stejné slovo – *brephos*. Podobně i ve verši 44, kde o svém miminku mluví sama Alžběta.

Druhý význam slova *brephos* najdeme v Lukáši 2:12. Mluví se zde o **právě narozeném dítěti**. „*A toto vám bude za znamení: Naleznete nemluvnátko plénkami obvinuté, ležící v jeslech.*“ Nemluvnátko je zde opět *brephos*.

Takže Bible nám říká, že nemáme začít číst Boží slovo dětem, až když si myslíme, že by mu mohly rozumět. Začínáme jim číst, když jsou ještě v bříšku. A pak již narozeným mi-

minkům, kojencům, a potom i batolatům. Ale začínáme u miminek.

Naučte děti, jak vítězit nad zlem a poddávat se Kristu

Další důvod, proč bychom se měli modlit za to, aby naše děti přijaly Ježíše v útlém věku, je, že je pak budeme moci učit, jak v životě vítězit. Protože Ježíš nezemřel na kříži jenom proto, aby nás zachránil od našich hříchů, ale aby přišel do našich životů a aby v nás skrze svého Ducha přebýval. Aby mohl svůj život žít skrze nás – Kristus v nás, naděje slávy. Není to jen o tom, že odříkáme modlitbu hříšníka, abychom mohli jít do nebe. Je to o tom, abychom měli Krista v sobě, abychom mohli žít vítězný život. Proto jsme křesťané. A to potřebujeme naučit své děti. Když vaše dítě pozve Ježíše do svého života, začíná v něm žít Kristus, který je nadějí slávy. Ten, který ho naučí, jak má žít.

Příklad: Když má například vaše dítě problém s paličatostí, můžete si s ním sednout a vysvětlit mu, že to je ten starý člověk, staré hříšné tělo, stará přirozenost, která nad ním chce vládnout. A povzbudit ho: „Ale ty teď máš v sobě Ježíše, který v tobě žije! Máš v sobě život, který chce, abys byl poslušný. Můžeš poprosit Ježíše, aby ti pomohl, abys žil Jeho život, protože On chce žít svůj život skrze tebe.“ A tak je od toho nejujtějšího věku učíte říkat ne tělu a ano Ježíši, který v nich žije. Sami se o to snažíme každý den. A padáme. I naše děti v tom budou padat, ale čím více je budeme povzbuzovat, tím dříve se naučí, jak takovým způsobem žít. Nečekáme, až jim bude dvanáct, abychom jim řekli, jak říkat ne tělu a ano Ježíši. Od té chvíle, co přijaly Ježíše do svého srdce, od té chvíle je učíme, jak mají žít s Kristem. A to je uschopňuje, aby poznávaly moc

Krista ve svém životě. Čím víc je budete povzbuzovat, aby říkaly ano Kristu a dopustily Božímu způsobu, životu Krista, aby je vedl, tím více reality Krista ve svém životě budou mít. Je to mocný způsob, jak vychovávat a cvičit své děti. Protože bez Krista je vychovávat nemůžeme. Ani my sami nemůžeme zvládnout věci bez Krista, jak by mohly ony? Je v tom veliká moc.

Děti musí zdárně růst a vyzávat

Chceme vychovat děti, které rostou v milosti.

2. Petrova 3:18: „*Ale rozmáhejte se v milosti a v známosti Pána našeho a Spasitele Jezukrista.*“ Tady se neříká: Zůstaňte stejní v milosti a v známosti našeho Pána. Co se tam říká? Rozmáhejte se v milosti, **vyrůstete** v milosti. Jak naučíme své děti, aby rostly v milosti? Jak je naučíme, aby vyžrávaly, aby nezůstaly jako malé děti? Když se podíváme do 144. žalmu, narazíme na tuto myšlenku znovu. Je to Davidův žalm a v 11. verši David volá k Hospodinu: „*Vysvobod' mne, a vytrhni mne z ruky cizozemců, jejichž ústa mluví marnost, a pravice jejich pravice lživá.*“ David tady říká, aby nás Bůh zbavil všech cizozemců, aby nás zbavil všech lží, aby se něco mohlo stát. Dvanáctý verš: „*Aby synové naši byli jako štípkové zdárně rostoucí v mladosti své.*“ Bůh nechce, aby naše děti zůstaly malými dětmi. Mají vyrůstat, zmocňovat se v milosti a v poznání Ježíše Krista. Jak se to stane? Jednou z věcí, kterou například můžeme udělat, je, že je vytáhneme ze systému, kde jsou pořád jenom se svými vrstevníky. V Písmu je psáno, že k srdci mladého je přivázáno bláznovství. Když dáte dohromady hodně dětí stejného věku, hádejte, co se stane? Bláznivost se znásobí! Děti v takové skupině zůstávají pouze na

úrovni své věkové skupiny. Bůh nikdy nezmýšlel, aby děti byly izolované a neustále v jedné věkové skupině. To přišlo s všeobecným vzdělávacím systémem, ale v Bibli to nikde nenajdete. Bůh chce, aby děti vyrůstaly uprostřed všech věkových kategorií. Aby se hodně pohybovaly i mezi dospělými a dokázaly vycházet s dospělými i s prarodiči stejně jako s malými dětmi.

Mladí muži

Často organizujeme setkání rodin kolem Above Rubies. A když se sjedeme, můžete na parkovišti vidět rodinné autobusy, patnáctimístná auta, sem tam nějaké obyčejné auto, ale většinou lidé přijedou v mikrobusích, protože mají velké rodiny. Někdy mají osm, devět, deset dětí! Mají už velké synky a pak dítě v kolíbce. Je to nádhera, když vidíte, jak mladíci, kteří už jsou skoro dospělí, dokážou konverzovat s dospělými, vůbec neuvažují jako pubertáči, a zároveň nosí v klokance svého sourozence – miminko. Už v nich vyrostlo otcovské srdce, protože nechodili do školního systému a nestali se z nich pubertáči. Ale vyspěli ve svém mladém věku a připravují se na roli otcovství. A tak abychom vychovali mladé muže, kteří jsou vyžrálí a mají otcovské srdce, musíme je vytáhnout z prostředí lží a vyučit je Božím cestám, vyučit je v Jeho Slovu a naučit je vycházet a rozumět si s různými věkovými skupinami.

Byli jsme v Anglii a přijeli jsme do nějakého města. Paní, která se s námi setkala na letišti, nám řekla: „Právě jsem svého nejstaršího syna vzala ze školy, abych ho učila doma.“ Byl to pro ni velký, náročný krok. Několik let s tím bojovala, ale nakonec to udělala. Říkala: „Je týden doma a už jsem si všimla změny.“ Její manžel byl pasto-

rem církve, kterou jsme navštívili. Šli jsme s nimi na oběd a jejich syn šel samozřejmě s námi, protože je teď doma. Během oběda jsme diskutovali o různých teologických pravdách, mluvili jsme o politice a já jsem pak říkala jejímu manželovi, tomu pastorevi, pro kterého byla domácí škola pořád velká novinka: „Podívej, co se tady děje. Tvůj syn už sice není ve škole se spolužáky, ale dostal teď velkou příležitost. Může sedět s námi a společně si povídat o vážných a důležitých tématech. Jistě budeš mít hodně příležitostí, kdy ho budeš moct s sebou vzít na oběd s nějakými zajímavými lidmi. Místo toho, aby zůstal malým klukem, bude mít příležitost vyžrát, protože bude poslouchat a účastnit se konverzace dospělých. Bude naslouchat konverzaci o věcech, které se dějí ve světě, o reálných hlubokých věcech a bude poslouchat lidi, kteří přemýšlejí, kteří naslouchají Bohu a sdílejí se o své názory. Nemůže se mu dostat lepšího vzdělání!“

Arden

Myslím si, že v dnešní době mnohé děti zůstávají dětmi. Vzpomínám na syna své dcery Serene. Jmenuje se Arden, a když mu bylo 12, chtěl koně. Jeho rodiče měli příležitost sehnat za dobrou cenu dva koně. „Tak dobře, Arden, teď jsi ale zodpovědný zaplatit všechno žrádlo pro koně.“ Víte, u nás v Tennessee je málo trávy, takže Arden musel každý týden kupovat velký balík sena pro koně. A tak si musel najít práci. Začal zvonit u sousedů. Serene říkala, že ho slyšela, jak říká jedné sousedce: „Dobrý den, jmenuji se Arden Allison, jsem vnuk Nancy Campbellové. Je mi 12, ale umím pracovat jako muž.“ ☺ Představte si, že mu sousedka opravdu práci dala. Začal jí vypomáhat s prací na zahradě: křoví, trávník a tak. A mluvil pravdu. Opravdu umí pracovat jako velký

chlap. Protože ho tatínek odmalička učil pracovat. Tatínek, Sam, ho od malička vedl k práci. Sam měl svou vlastní malířskou firmu a odcházel brzy ráno, v 5 hodin. Někdy řekl Ardenovi: „Zítřka půjdeš se mnou.“ Vytáhl ho brzo ráno z postele, vzal ho s sebou ke všem zákazníkům, které ten den měl, a učil ho pracovat. Naučil ho také, jak si poradit s opravami okolo domu. A když Sam musel odjet od rodiny za prací do vedlejšího města, Arden dostal na starosti dům. Teď už je mu 14. Dokáže spravit všechno, co se v domě pokazí. Když se pokazila pumpa, správil ji. V zimě se stará o to, aby nevyhaslo v krbu. Stará se o všechna zvířata venku. A když můj manžel Colin potřebuje s něčím pomoci, co udělá? Zavolá Ardena. Říká vždycky: „On je stejně dobrý jako jakýkoli jiný chlap. Je stejně silný jako každý jiný chlap.“ Jednou jeli s traktorem pro seno, a ten se jim, myslím, nějak pokazil. Colin potřeboval někoho, kdo by mu dovezl potřebné nářadí. Povídá Ardenovi: „Arden, umíš řídit auto?“ Arden nevěděl, jestli umí řídit, nebo ne. Ale povídá: „Ale jo.“ Sedl do auta a po nějaké polní cestě dojel, kam bylo potřeba, a přivezl, co bylo potřeba. Když s ním Colin jel pro seno, Colin řídil na silnici, ale když se dostali na pole, na ty polní cesty, tak se vyměnili. „Teď budeš řídit ty.“ Musel tam někde zacouvat a naložit seno. Všechno zvládl. A to je mu teprve 14. Ale už se naučil, jak na sebe vzít zodpovědnost.

Dávejme svým dětem určité věci na zodpovědnost, aby se to naučily a aby vyžrály.

Dcerky jsou královské krve

V Žalmu 144:12 se také píše o dcerách, to si musíme přečíst: „...a dcery naše jako úhelní kamenové, tesání ku podobenství

*chrámu*¹.“ Naše dcery jsou připodobněny k chrámu nebo k paláci. Naše dcery patří ke královskému paláci. U vás v Čechách nemáte královskou rodinu. Já pocházím z Nového Zélandu, který patří k Britskému společenství národů, takže naší královnou je britská královna Alžběta. Ale ať máme, nebo nemáme krále nebo královnu, je to jedno. Protože my všichni patříme Králi králů a Pánu pánů. Patříme ke královskému kněžstvu². A Bůh chce, aby naše dcery věděly, že patří ke královské rodině. Musíme jim tuto vizi předat. I když ve vaší zemi nemáte krále nebo královnu, myslím, že stejně každý ví, co znamená patřit ke královské rodině. A proto povzbuzujeme své dcery, aby chodily jako královny, aby se oblékaly jako královny a aby mluvily jako královny. Nepatří světskému království, ale nebeskému, a jednou budou vládnout. Pozvedněme jejich zraky.

Víte, já myslím, že Bůh to do těch našich holčiček už vložil. Kdo máte malé dcerky – oblékají se rády do pěkných šatů? Jako co se rády oblékají? Moje malé vnučky se rády převlékají za princezny. Malé holčičky jsou strašně rády královnami a princeznami. Proč? Protože to v nich prostě je. Nezáleží na tom, odkud jsou a jaké jsou. Mám doma krabici s převleky a každá naše holčička chce být princezna. Proč se to najednou změní, když jsou větší? Je jenom jeden důvod: Jsou naočkované okolní společností. A protože jsme jako ovce, jdeme a děláme to, co dělají všichni ostatní. A tak se začneme oblékat, jako se oblékají všichni ostatní. A najednou si dívenky už nepřipadají dobře, když se oblékají jako princezny. Ano, je to tak. Nechodíme každý den jako princezny, ale měly bychom své dcery povzbuzovat, aby se oblékaly žensky a aby se chovaly žensky.

1 V hebrejštině „heykal“ – chrám nebo palác

2 1. Petrova 2:9

Já věřím v rozdíl mezi pohlavími. Věřím, že muži by měli být opravdovými muži, a věřím, že ženská část Božího stvoření by měla vypadat žensky. A tak učíme a cvičíme své syny, aby byli muži. Učíme je, aby na sebe brali zodpovědnost. Učíme je, aby byli vyzrálí, i když jsou ještě mladí, aby mohli převzít zodpovědnost. Nejstaršímu synovi Evangeline, Zádochovi, je 19. Ale už loni, když mu bylo 18, začal svůj byznys. Dnes je to Zádochova biofarma. Pěstuje zeleninu, kterou prodává na trhu. Zádoch se rozhodl, že to je to, co chce dělat, že tohle bude jeho práce. A už to dělá.

Univerzita a úspěch v životě

Asi to je trošku něco jiného, než co byste dělali tady. Tady víc lidí chodí na univerzitu. A samozřejmě mnozí potřebují jít na univerzitu, aby získali odbornost a mohli dělat to, k čemu je Bůh volá. Ale spousta lidí jde na univerzitu jen proto, že to tak je zvykem. Vlastně ani nevědí, proč na vysokou školu jdou. Nemají nějaký cíl nebo záměr. Nakonec třeba ani nevyužijí titul, který získali. Já vás rozhodně nechci odrazovat od chození na vysokou školu, ale spousta mladých mužů se může prostě pustit do práce a začít se o sebe starat a vydělávat si na živobytí, protože to je dobrá věc, ke které je Bůh volá. Netvrdím, že to musíte dělat zrovna vy.

Musím se vám přiznat, že ani jeden z našich synů nestudoval univerzitu. Ó chudáci, řeknete si. Ztratili se snad v životě? Ne! Vyšli ze střední školy a měli vizi, co chtějí v životě dokázat, a tak se do toho dali. Každý z nich má jiné obdarování. To je ten dar, o kterém jsme mluvili dříve. Je to dar, který vám dá v životě šanci a „vytvoří vám prostor“³. Náš nejstarší syn má dar podni-

3 Přísloví 18:16

kat. Jeden čas měl asi deset firem. Bůh ho obdaroval v tom, že prostě umí vydělávat peníze. Dívá se na nás ostatní, kteří žijeme na venkově, a moc nerozumí tomu, jak můžeme takhle žít. Jeho sestra Evangeline žije ve dvou místnostech se svými deseti dětmi. Dnes už přistavují další místnosti, ale jejich děti nikdy nespaly ve svých vlastních postelích, protože neměli ložnice, kam by jim postele dali! 😊 Každý večer rozbalili svoje spacáčky a spali ve spacácích. Vyrostly z nich snad deprimované děti? I kdepak! Ne, jsou to nejšťastnější a nejúžasnější děti, které jste kdy potkali. Ale můj podnikavý syn to prostě nějak nechápe. Protože on žije ve vile. Žije v obrovské vile, kde je výtah a čtyři patra. Ten jeho dar mu prostě takto uprostranil – umí obchodovat. A to se nenaučil na univerzitě. Rozhodl se, že to chce dělat, tak se v tom prostě vzdělal... Jak jsem se k tomu dostala? Vždyť jsem mluvila o dcerách! 😊

Dcery, které mají sílu

Žalm 144:12: „...a dcery naše jako úhelní kamenové⁴tesaní ku podobenství chrámu.“ Je to zvláštní, že Bible o dcerách mluví jako o úhelných kamenech nebo o úhelných sloupech. Bylo by logičtější, kdyby se tak mluvilo o synech. Vždyť sloupy reprezentují sílu, sloupy drží klenby. Musí to být silné pilíře, které drží celý palác. Proto trénujeme své dcerky. Aby byly silné, aby byly silné i fyzicky. Ano, protože jednoho dne ponesou tíhu výchovy v rodině, budou rodit a vychovávat děti. Samy dobře víte, že tahle kariéra není pro žádné bačkory. 😊 Musíme být pro ten úkol silné. Proto musíme být zodpovědné a živit své dcery zdravou stravou, aby jednou byly schopné starat se o rodinu, mít

4 V hebr. orig. „zaviyth“ – úhelný kámen nebo úhelný sloup

děti, kojit a aby je všechny ty věci fyzicky nevyčerpaly. Nezruinovaly. Aby jednou měly miminko a cítily se dobře a do všeho se pustily s chutí. Tak to má být. Ale na to musíme své dcery připravit.

Nerada u nás doma vidím takové ty uměle předpřipravené pokrmy, umrtvené polotovary. Nepoužívám bílou mouku. Nejíme bílý chleba ani bílou rýži, ani bílé těstoviny, a cukr u nás doma skoro nepotkáte. Cukr likviduje v těle vitamín B, který dodává energii. A tak jsem z našeho domu tyhle věci vytěsnila. Myslím si, že Bůh nás chce sytit věcmi, které jsou takové, jak je stvořil, takové celozrnné. 😊

Musíme své dcery cvičit, aby byly silné v pravdě Božího slova, aby byly odvážné a měly odvážná přesvědčení. Aby společně s našimi syny znaly Bibli – Boží slovo. Proto ho v našem domě čteme každé ráno a každý večer. Aby věděly, jak usilovat o víru, aby byly krásné jako princezny a aby byly silné. Mohla bych pokračovat, ale měli bychom nechat nějaký čas také na otázky. Takže vám dám příležitost k otázkám.

Otázka: Naši synové (7 a 10) se pořád mezi sebou hádají o to, kdo doma pracuje víc nebo míň 😊. „Proč to musím dělat já a on ne!“ Poradíte?

Nancy: Domácí práce by se měly odvíjet od věku dětí. Samozřejmě že starší toho zvládne víc než mladší.

Další věc, kterou můžete udělat – pokud máte nějaký seznam věcí, které je potřeba udělat, mohou se střídat. Jedno dítě může dělat určitou práci třeba týden a pak se vy-

mění. Potom se nemůžou hádat, protože se vlastně střídají ve stejné práci. Nemohou si stěžovat na to, že jeden dělá víc než druhý.

Úžasné je, když dokážete povzbudit své děti, aby pracovaly se správným postojem. Protože nejde jen o to, aby byla práce hotová. Když pracují proto, že se to musí udělat, tak toho mnoho nedosáhnete. Musíte je naučit, aby svou práci dělaly s radostí. Připomínejte jim a naučte je, že to nedělají jenom pro vás, ale že to dělají jako Pánu⁵. Bible říká, že cokoliv děláme, máme činit jako pro Pána. Děti na to velmi rychle zapomenou. A tak je musíme učit a připomínat jim to. Vždycky můžete vytáhnout nějaký úžasný verš o práci. Všechno, co děláte, činite ze vsí síly. Dělejte to jako Pánu. Dělejte to s radostí ... atd. Naučte se takové verše spolu s rodinou, s dětmi, nazpaměť. Když se děti učí verše a společně si je říkají, stanou se více součástí jejich života. Dřív, když jsem chtěla, aby se některé verše dětem opravdu dostaly do srdce, napsala jsem je a pověsila na záchod. Říkala jsem si, že když tam už musí sedět během dne, můžou se dívat na něco, co jim něco dá. Moje děti si dodneška pamatují různé básničky a citáty, co jsem jim vyvěsila na záchod. 😊

Věřím, že Boží slovo vyplní každý nedostatek a každou potřebu v našich životech i v životech našich dětí. Takže když uvidíte v životě svého dítěte nějaký nedostatek, něco, co mu schází, vezměte Písmo, studujte a najděte nějaké verše, které mohou to místo naplnit. A naučte ho ty verše, ať si je zapamatuje. Uvidíte, že Písmo má větší moc než vy napravit daný nedostatek. Ještě nějaká otázka?

Otázka: Chtěla jsem se zeptat, co prakticky Nancy učila svoje dcery a jak? Jestli měla Nancy nějaké konkrétní cíle, kterých chtěla dosáhnout, a jak jich dosáhla.

Nancy: Myslím, že pro oba, pro mne i pro Colina, bylo nejvyšším cílem, aby děti v první řadě znaly Krista a Jeho realitu v životě. Aby byly zbožné, chodily s Bohem a naplnily cíl, který pro ně Bůh má. To byl náš hlavní cíl. A myslím, že jsem žádné další dílčí cíle neměla, protože tohle byl hlavní cíl.

Také jsme usilovali o to, abychom vychovávali své děti v prostředí, které povzbuzuje. Věřím, že povzbuzení má velikou sílu. Musíme pořád své děti povzbuzovat. Zjistíte, že čím víc je budete povzbuzovat, tím míň je budete muset trestat. A to je úžasná věc na rodičovství. Protože my je vedeme a jsme takovými strážci jejich duchovního života, plníme je Božím slovem, dáváme jim ho ráno a večer a kdykoliv mezi tím. Když se ohlédnu zpátky, nejdůležitější je, že učíme děti, aby byly poslušné, učíme je, jak mají chodit s Kristem, učíme je Božímu slovu, učíme je, co jsou opravdové hodnoty, učíme je dobrému přístupu k práci a velmi se za ně modlíme. Věřím, že modlitba je jedním z nejmocnějších nástrojů rodičovství. Věřím, že rodiče by se měli modlit za svoje děti každý den. Nakonec je to Bůh, kdo bude pracovat s jejich srdcem.

Otázka: Já jsem se ještě chtěla zeptat, jestli má Evangeline všechny své děti v domácí škole?

Nancy: Ano. Učí je doma celou dobu, od 1. třídy až do maturity.

⁵ Kolossenským 3:23: „A všechno, což byste koli činili, z té duše činite, jakožto Pánu, a ne lidem,“

Pro děti, které chtějí po maturitě studovat dál, existuje ve Státech i možnost studovat online, dálkově. Rodiče dětí, které jsou vzdělávané doma, to často využívají, raději než aby je poslali na univerzitu.

Otázka: Já mám ještě takovou asi trochu rýpavou otázku, ale stalo se vám, Nancy, někdy, že jste byla úplně na dně a frustrovaná a měla jste pocit, že to je těžké? Protože já odsud odcházím s tím, že život je úplně jednoduchý a že nemám problém. A to je úžasné. Ale stalo se vám někdy, že jste si ráno říkala: „Já nevstanu, dneska ráno mě radši nebudte.“

Nancy: Někdy se mi asi stalo, že jsem měla takové těžké dny. Hlavně ze začátku. Vrátili jsme se z misie z Filipín a nastěhovali jsme do domu, kde nebyl nábytek, a nikoho jsem v okolí neznala. Hned na to jsem jela do porodnice s naším druhým dítětem. Jenže jsem, k překvapení všech, neporodila jedno dítě, ale porodila jsem dvojčata! A tak jsem najednou během sedmnácti měsíců měla tři děti. Tenkrát jsem měla chvíle, kdy jsem si přála, aby se mi tohle nestalo. Vzpomínám si, jak jsem jednou pozdě večer prala plínky. Používala jsem starou ždímačku, tehdy nebyly žádné automatické pračky. A ta ždímačka se zasekla. Byla jsem tak unavená, měla jsem pocit, že už to nevydržím ani minutu! Bouchala jsem do té mašiny a říkala jsem: „Kéž bych se byla nikdy nevдалa!“ A přesně v tu chvíli vešel do dveří můj krásný šikovný manžel, který vše spravil. A já jsem byla tak šťastná, že ho mám! ☺ Ale pořád to na mě doléhalo. Tehdy jsem volala a křičela k Bohu. Měla jsem pocit, že můj život je naprostá marnost. Myslela jsem si,

že jsem úplně mimo Boží vůli. Protože jsem věřila, že jsem povolána k tomu, abych změnila svět! Byli jsme přece na Filipínách, dělali jsme misionářskou práci! Na plný úvazek jsme pracovali pro Boha. Už když jsme byli zasnoubeni, můj život byl plně zasvěcen Bohu. A teď jsem byla mezi čtyřmi stěnami se třemi řvoucími dětmi. Bože, pomoz mi! A v těch dnech, které se nedaly unést, kdy jsem volala k Bohu, mi Ježíš začal zjevovat semínka pravdy, kterou dnes sdílím s maminkami. Že jsem nebyla mimo Jeho vůli. Byla jsem v Jeho dokonalé vůli a dělala jsem to, k čemu mě stvořil. Byla jsem Jeho zaměstnanec. Vychovávala jsem děti, které jednoho dne ovlivní nebo změní svět. A tehdy poprvé v životě, i přesto, že jsem vyrostla v křesťanském domově, jsem přijala svou roli ženy. Až do té doby jsem ji vlastně nikdy nepřijala. Až když mi to Bůh ukázal, přijala jsem, kým mne chtěl mít, a děkovala jsem mu za to, že ze mě chce mít maminku.

Nedošlo mi všechno přes noc. Kousek po kousku přicházelo toto zjevení do mé duše, a já začala chodit v radosti. Čím víc jsem rozuměla Bohu, tím víc jsem přijímala Jeho vedení, a tím víc jsem si to potom mohla užívat. Protože já věřím, že všechno je to o našich postojích. Když mi mysl bude říkat: „Ó, já chudák! To je hrůza. Mohla bych dělat úplně něco jiného a bylo by to lepší,“ budu se cítit hrozně. Budu se jen utápět v sebelítosti. Ale když vím, kdo jsem, a když vím, že mne Bůh pro tenhle úkol stvořil, když vím, že mám nejmocnější a nejsilnější kariéru v národě – že na tomhle světě vychovávám zbožné děti, nemohu se litovat. Bůh chce, aby Jeho světlo a Jeho spasení přišlo do světa i do České republiky. Vy jste to světlo. Vy jste sůl.

